

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. augusztus 30.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KRISZTUS MEGÁLDOZTATOTT ÉRTÜNK

Énekek: 230; 459,1; 468,1.3-4.

Alapige: 1Sám 7,5-12

Imádkozzunk!

Magasztalunk és áldunk téged, világosság Atyja, örökkévaló Atyánk Jézus Krisztusban, nagy hűségedért, irántunk megnyilvánult szeretetedért, és a mindennapokban hordozó és bennünket elhordozó kegyelmedért. Köszönjük, hogy ezen a reggelen is házadba siethettünk. Köszönjük, hogy igéddel élhetünk, és az úrvacsorai közösségben arra a golgotai keresztre tekinthetünk, amelyről azt énekeltük, hogy elmúlás és rom felett is áll. Köszönjük, hogy ezt mi úgy érthetjük, hogy megáll Istennek ez az evangéliuma ma is, hogy aki hisz őbenne, üdvözülni fog.

Köszönjük neked, Jézus Krisztus, hogy te jöttél egyedüli és egyetlen közbenjáróul, hogy engesztelő áldozatoddal a mi Atyánkat irányunkban megbékítsd, haragját megoldsd, és mi úgy állhassunk ő elé, mint gyermekek, mint megváltottak, mint szeretett fiak, mint örökösök, mint akik Krisztuséi, és akiknek Krisztusban minden a miénk. Köszönjük neked, Úr Jézus Krisztus, egyetlen, tökéletes halálodat, áldozatodat, engesztelésedet, melynek nemcsak érdeme van az Atya előtt, hanem a mi életünkre nézve ereje is van. Ezzel az erővel hozol bennünket ki a bűn sarából. Ezzel az erővel segítesz bennünket a megszentelődés útján járni, és minden hibánk, vétünk, bűnös voltunk ellenére is célba juttatni, mennyei hazánkat elérni.

Ezért hálás a mi szívünk, Urunk, és engedd, hogy ennek öröme járjon át bennünket ezen a mai napon is. Ennek tudjunk örvendezni ennek a hónapnak az utolsó vasárnapján, készülve a szeptemberre, iskolakezdésre. Áldást kérve tőled erre a tanévre, amely olyan nehezen indul, és olyan sokszor kilátástalannak

KRISZTUS MEGÁLDOZTATOTT ÉRTÜNK

tűnik, hogy hogyan ér majd véget. Hadd tegyük kezedbe, Urunk, ezt az egész kérdést! Kérünk téged, hogy könyörülj meg rajtuk, rajtunk, mindnyájunkon, és amikor azt kérjük tőled, hogy gátold hazánkban áradását a sok gonoszságnak, akkor engedd meg, hogy azt is kérjük, hogy gátold a járvány terjedését! Úgy állunk előtted, mint akié a hatalom mennyen és földön, aki egyetlen szavaddal mindent el tudsz intézni.

Köszönjük neked, Urunk, hogy így vethetjük beléd a mi bizalmunkat. Szabadíts meg bennünket félelmeinktől, aggodalmainktól, hogy örömmel tudjunk előtted járni, neked élni és érted szolgálni! Jézus Krisztusért kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Sámuel 1. könyve 7. fejezetének az 5. versétől a 12. verséig a következőképpen: *„Akkor Sámuel mondá: Gyűjtsétek össze egész Izráelt Mispába, hogy imádkozzam értetek az Úrhoz. Összegyűlének azért Mispában, és vizet merítvén, kiönték az Úr előtt; és bőjtölének azon a napon, és így szólának ott: Vétkeztünk az Úr ellen. És ekképen ítéle Sámuel Izráel fiait Mispában. Mikor pedig a Filiszteusok meghallották, hogy Izráel fiai összegyűlének Mispában, feljöttek a Filiszteusok fejedelmei Izráel ellen. És mikor ezt meghallották Izráel fiai, megrémülének a Filiszteusoktól. És mondának Izráel fiai Sámuelnek: Ne szünjél meg érettünk könyörögni az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, hogy szabadítson meg minket a Filiszteusok kezéből. Vett azért Sámuel egy szopós bárányt, és megáldozá azt egészen égőáldozatul az Úrnak. És fohászodék Sámuel Izráelért az Úrhoz, és az Úr meghallgatá őt. És lőn, hogy a mikor Sámuel az égőáldozatot végeze, eljövének a Filiszteusok, hogy Izráel ellen harcoljanak. Az Úr pedig mennydörge nagy hangon azon a napon a Filiszteusok felett és annyira megzavarta őket, hogy megverettetének Izráel előtt. Akkor kijövének Izráel emberei Mispából, és üldözték a Filiszteusokat és verték őket egészen Bethkáron alól. Sámuel pedig vett egy követ, és felállítá Mispa és Sén között, és Ében-Háézernek nevezte el, mert mondá: Mindedig megsegített minket az Úr!”*

Kedves testvérek, az elmúlt vasárnap délután kedves és felemelő gyülekezeti alkalmunk és ünnepünk volt, amikor fiatalok és felnőttek tettek hitvallást és fogadalmat az Úr előtt, a gyülekezet közösségében, hogy igyekeznek Jézus Krisztust követni. Akkor hirdettem ennek az igének az első részét, és mivel a következő istentiszteleten majd itt lesznek a konfirmáltak, és reménységünk szerint először vesznek úrvacsorát, ezért szerettem volna számukra folytatni ennek az igének a múlt vasárnap megkezdett üzenetét.

Engedjétek meg, hogy röviden felidézzem, mi hangzott el múlt vasárnap, számotokra is hadd folytassam innen, a Sámuel 1. könyve 7. fejezetéből az igemagyarázatot! A 12. vers egy nagyon kedves ige: „Ében-Háézer”; Sámuel így nevezi el azt az emlékoszlopot, amely azt jelenti: megsegített bennünket az Úr. Ezt kiemelik az igehirdetők, de magáról a 7. fejezetről nem nagyon beszélnek. A 7. fejezet arról szól, hogy amikor a filiszteusok visszaadják a frigyládát, melyet el-

oroztak, Izrael népe beviszi Abinádáb házába. A Kirját-Jeárimbeliek jönnek a ládáért; Abinádáb házába teszik, és ott is hagyják húsz esztendeig. Eltelik húsz esztendő, amikor Izrael népe elkezd végre siránkozni az Úr után.

Nemcsak az volt a jelentősége a frigyládának, hogy mit tároltak benne, hanem az, hogy ki szólt a frigyláda jelenlétében. Isten, a Mózes könyvében, amikor elrendeli a láda készítését, mond egy ilyen ígét, hogy „onnan beszélek veled”, és a Jeremiás könyvében már arról olvasunk, hogy a frigyláda egyszer elveszti jelentőségét. A Biblia számtalan helyen beszél arról, amit mi nagyon sokszor nem veszünk tudomásul, hogy Istennek vannak rendelkezései, rendelkezései, ajándékai ideiglenesen, mégpedig addig, míg jobb nem jön. Addig, míg az a bizonyos jobb, erősebb, hatalmasabb el nem jön; amíg Jézus Krisztus testet nem ölt; és amíg Isten ki nem jelöli azokat az eseményeket, amelyek az addigiakat felülbírálják.

Számunkra a frigyláda a Biblia, Istennek szent igéje. Ez a hatvanhat könyv, amelyet kanonizáltak, amelyről a Timótheus levél alapján valljuk, hogy ez az, ami Istentől ihletett és hasznos. Tehát, Isten innen szól hozzánk. Isten jobbat adott nekünk: összeállt a kánon, összeállt a Szentírás, a Biblia. Itt van a kezünkben, ki van nyomtatva, le van fordítva most már egyre több népnek a saját nyelvére, és Isten azt mondja: onnan beszélek veled.

A másik üzenete az ígének az volt, hogy elkezdtek siránkozni az Úr után. Van olyan, amikor egy nép felfedezi azt – és ez mindig Isten kegyelmi jele, mindig a kegyelmi időt jelenti –, hogy valami hiányzik az életünkből, de az alapvetően megváltoztatja az életünket! Van egyetlen hiány az életünkben, de az mindenre kihat. Az kihat az egész nép életére, gazdaságra, politikára, jólétre. Eltelt húsz esztendő, és ez a nép elkezdett siránkozni az Úr után.

Igen, testvérek, vannak az életünknek ilyen időszakai, amikor eltelik húsz elvesztegetett év. Isten előtt ezer esztendő annyi, mint egy nap, és mint egy őrjárásnyi idő éjjel, de nekünk a földi halandóság alá rekesztett embereknek húsz év nagy idő! Vannak nekünk elvesztegetni való húsz esztendeink? Pedig, jaj, de sokak életében így van! Eltelik húsz esztendő. Eltelik harminc esztendő. Eltelik ötven esztendő. Tudok egy férfiről, aki egy evangelizáción úgy született újjá, hogy a harmincnyolc éve beteg ember története hangzott el, és ő azt mondta akkor: én is harmincnyolc éves vagyok, mert harmincnyolc év telt el az Úr nélkül! Utána a többi már az Úrral.

Múlt vasárnap is elmondtam, könyörögjünk azért, hogy a mi népünk is elkezdjen az Úr után siránkozni! Elkezdjen az Úr hiánya miatt siránkozni! Elkezdjen azért keseregni, hogy mindenünk megvan, jólétben élünk, csak egy valami hiányzik az életünkből; de az megváltoztatja az egész társadalmat, az egész gazdaságot, a családi életet, a gyermeknevelést, a pedagógiát!

Arról is beszéltem múlt alkalommal, hogy Sámuel összegyűjtötte a népet Mispába. Amikor azt mondja neki a nép, hogy „imádkozz érettünk az Úrhoz”, akkor azt válaszolja: „Gyűjtsétek össze egész Izraelt Mispába, hogy imádkozzam értetek az Úrhoz!” Vagyis, a gyülekezetben beszél az Úr az ő népével elsősorban és különlegesen. Össze kellett gyűlni, mert Isten így rendelte el.

KRISZTUS MEGÁLDOZTATOTT ÉRTÜNK

Most az utóbbi időben online közvetítések vannak. A tapasztalat azt mondja velem, hogy egyrészt nagyon jó ez, mert olyan, mintha itt lennének a testvérek az alkalmon, és betölt egy szükségét. Az viszont nem jó, hogy mindenfélét meg lehet hallgatni, olyat is, ami káros az online közvetítések során. Valaki így mondta a gyülekezetben, hogy „ami jobban fertőz, mint a koronavírus.” A harmadik veszélyét abban látom, hogy megszokja Isten népe azt, hogy milyen kényelmes vasárnap a TV-re kivetítve istentiszteletet látni és hallani!

Az ige azt mondja: gyűljetek össze Mispába! Lehet akármilyen technikai fejlődés, tudományos előrehaladás, Isten soha nem fogja felülírni népének összegyülekezését! Itt emeltem ki múlt vasárnap is a gyülekezet lehetőségét, szükség-szerűségét; a gyülekezeten belül való életet; az egymással való törődést és az egymás mellett élés megélését.

Aztán folytatódik a történetünk. Az a csodálatos, amit itt olvasunk, hogy amikor siránkoznak, amikor imádkoztatni akarnak magukért, akkor Sámuel nagyon határozottan képviseli azt, hogy „térjete meg”! „Térjete vissza az Úrhoz!” Tehát nem elég a siránkozás. Nem elég az idegen nép iránti gyűlölet, az attól való szabadulási készség. Nem elég az, hogy imádkoztatni akarnak Sámuellel, hanem azt mondja: térjete meg! Térjete vissza az Úrhoz, akit elhagytatok; akit szem elől tévesztettetek!

Ha megnézzük a Bibliát, erről beszélnek a próféták, Keresztelő János, sőt maga Jézus is megtérésre hívják a népet. „Térjete vissza elpártolt fiak!” „Térjete meg és higgyetek az evangéliumban!” „Térjete meg, mert közel van a mennyek országa!” De a megtérés, testvérek, nem az ember elhatározásának kérdése, hanem az Isten munkája az ember életében. Miért mondták akkor, hogy térjete meg? Azért, mert amikor Isten bejelenti valamire az ő igényét, amikor Isten valamit parancsol, azt azért parancsolja, hogy jöjj rá, nem tudod megtenni! Jöjj rá, hogy egy valaki tudja elvégezni, megtenni, kimunkálni az életben: az élő Isten! Hiába mondja Isten, hogy tartsátok meg a törvényt, el kell jutni oda! „Uram, nem tudom megtartani a törvényt! Még egyetlen pontját se tudom megtartani, nemhogy az egészet!”

Amikor Isten prédikáltat valamit, mégpedig azt, hogy térjete meg, az nem azt jelenti, hogy az ember megtérhet magától, hanem azt, hogy ez lenne a kötelessége. Azért, mert Isten ilyenek teremtette az embert, hogy vele járjon, vele éljen, vele örökké tartó boldogságban legyen. Ahogy megfogalmazták a mi eleink: ez lenne a kötelessége, hogy Istennek szolgáljon, ne a Sátánnak! Akik ezt felfedezték, azok felfedezték azt, hogy ez nem a mi elhatározásunkon múlik, hanem Istennek a szabadító kegyelmén: „... nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut.” Sokáig nem tudtam mit kezdeni ezzel az igével. Mi az, hogy „nem azé, aki akarja”? Akkor elővettem az eredeti Károli fordítást, amit ajánlok sokszor a testvéreknek, és ott úgy van, hogy „nem azé a választás, akinek arra akarja van, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” A Rómabeliekhez írt levélben Pál apostol oda teszi a hangsúlyt, hogy Isten munkája az ember életében, kegyelme által, az evangélium szerint az új élet. Ezért, amikor azt mondja, hogy „térjete meg”, az ember nem csinálhat mást, csak térdre esik, és azt

mondja: téríts meg, Uram, és megtérünk! Amikor Kornéliusz történetében visszajönnek, és jelentik, hogy milyen hatalmas munkája volt az igének, akkor ezt olvassuk ott a Cselekedetek könyvében: úgy látszik, Isten a pogányoknak is adott megtérést az életre! Milyen szép: Isten adott a pogányoknak megtérést az életre!

A megtéréssel kapcsolatban Sámuel egy dolgot említ. Azt mondja: teljes szívetekkel térjete meg az Úrhoz, mert fél szívvel nem lehet! Isten igéjének, a Szentírásnak nem az az üzenete, hogy „is-is”, hanem az, hogy „vagy-vagy”! Nem az, hogy megfér mellette Isten is, nem az, hogy megfér mellette Jézus is, hanem csak Isten fér meg, és csak Jézusnak van hely! „Ha ti teljes szívetekből megtértek...” Nekünk is, testvérek, fontos kérdés ez, hogy teljes szívvel az Úré vagyok-e? Van-e másnak hely benne? Van-e benne valami idegen isten vagy csak az Úr?

Mit csinálnak ezek az emberek? Így fogalmaztam meg, hogy engednek az igének. Sámuel megmondja, hogy mit kell tenni: hányjátok el az idegen isteneket és Astarótot, és ha megtértek, és az Úrnak szolgáltok, akkor megszabadít titeket a filiszteusok kezéből. Hogy folytatódik? „Elhányák azért Izráel fiai a bálványokat és Astarótot, és csak az Úrnak szolgálnak.” Hadd emeljem ki azt a nagyon egyszerű bibliai tényt, hogy a hívő ember hite abban nyilvánul meg, hogy enged a kijelentett igének. Az a nagy baj mindig, ha a hirdetett igének, a hallott igének nincs következménye.

Valamikor egy faluban történt egy evangelizáción, hogy a szolgálat után odajött egy fiatalasszony, és azt mondta nekem: tiszteletes úr, hallgattam ezt az igét. Akkor nekem, úgy látszik, ma este kell vinnem egy tányér süteményt az anyósomnak! Mondom: igen, tudniillik, haragban voltak egymással. Úgy örültem neki, hogy ennyit mondott: hallottam az igét, tiszteletes úr, akkor nekem ma vinnem kell egy tányér süteményt az anyósomnak! Hazament és elvitte.

Az a baj, ha Isten igéjének csak hallgatói vagyunk, ahogy Jakab apostol is mondja: ne csak hallgatói legyetek az igének, hanem megtartói! Ha a hallott igének nincs következménye, az a legnagyobb szomorúsága egy igehirdetőnek. Nem megy oda egyik a másikhoz, hogy „te, megsértettelek, megbántottalak, Jézus Krisztus megbocsátott nekem, de veled is szeretném rendezni! Te se haragudj rám!” És hogy van a mi életünkben, testvérek? Munkál-e az ige az életünkben? Változik-e valami? Komolyan veszem-e azt, amit hallottam? Sámuel története erről szól: elmondja, és „elhányák azért az idegen isteneket.” Indít-e téged Isten igéje, a hallott ige?

Aki ilyen új életben akar indulni, azonnal ellenséggel kell szembenéznie! Figyeljétek meg, mi történt! Aki azt teszi, amit Sámuel, és enged az igének, annak azonnal az ellenséggel kell szembenéznie! Összegyűltek Mispában, hogy imádkozzanak. „... a Filiszteusok meghallották, hogy Izráel fiai összegyűlének Mispában, feljöttek a Filiszteusok fejedelmei Izráel ellen.”

Tehát, az ige üzenete az, hogy az ellenségnek nem tetszik az igaz istentisztelet! Lehet, hogy vannak egy vallásos összejöveteleken ötezren vagy tízezren, az ellenség meg se mozdul. Hát minek? Azok azt csinálnak, amit akarnak. De ha

KRISZTUS MEGÁLDOZTATOTT ÉRTÜNK

öt ember vagy két ember összejön Jézus nevében, az már nem tetszik az ellenségnek! Az igaz istentisztelet nem tetszik, ahol Jézus Krisztust tekintik az üdvösség egyetlen forrásának, az ellenség azon nyomban támadni fog!

Itt vannak sokan a testvérek közül, akik 1990-ig elég sokat éltek! Azért 1978-tól már benne voltam én is egy kicsit az elmúlt rendszer valláspolitikájában, vagy inkább láttam. Mitől félt az ellenség? Nem attól, hogy volt valahol egy egyházmegyei közgyűlés, hanem ha a hívők összejöttek, attól rettegetek. Nem győztek annyi titkosrendőrt odaállítani, hogy figyeljék, mi van, meg besúgót küldeni, hogy jelentsen, ki mit mondott. Mindenki az ígét mondta, úgyhogy nem tudtak semmit tenni, mert nem volt ott szó politikáról, sem országról, meg külföldről, meg nyugatról, meg imperialistákról, hanem az ígéről. De attól féltek!

Igen, testvérek, így van a személyes életünkben is: valaki elindul az Úr útján, és támad az ellenség. Emlékszem, egyszer egy lány bizonyosságot tett arról, hogy ő Jézus Krisztust követi. A csendeshéten eldólt a szívében, hogy követi Jézust, és eltelt néhány nap, jött a barátnője: na, akkor megyünk bulizni? – mert megszokott volt, hogy addig minden hétvégén mentek bulizni. Azt mondta a lány, meg a családja, hogy ez volt az egyik legnagyobb próbatétel, mert addig nem volt kétséges, hogy megy. Vagy megtért egy iszákos, és azt mondta: tudod, letettem a poharat, de egy óra múlva talákoztam egy régi ismerőssel, aki meg akart hívni egy fröccsre!

Az új életben indulót az ellenség mindig vissza akarja rántani, mindig vissza akarja húzni. Sose felejtsük el, hogy aki új életben akar járni, az minél hamarabb és minél erősebben gyökerezzen meg Jézus Krisztusban! Mondok egy példát. Tudjátok, hogy nagyon szeretem a kertészetet, és így ősszel indul a virághagymák ültetése: tulipán, jácint, nárcisz. De mikor kell elültetni ezeket a hagymákat? El lehet ültetni októberben is, novemberben is, szeptemberben is. A legfőbb szempont az, hogy mielőtt a fagyok jönnek, addig gyökeresedjen meg, mert ha addig nem tud meggyökeresedni, akkor elfagy!

Kedves testvérek, ilyen a hívő élet is. Nem véletlenül mondja az ige, hogy „Te annakokáért, én fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben”, mert minél erősebben gyökerezel bele a Krisztusba, annál kevesebb a veszélye annak, hogy kicsiny kis hívő életed elfagy, tönkremegy, elpárolog, semmivé lesz! Éppen ezért, ha valaki elindul, rögtön minden alkalmat ragadjon meg, áron is vegye meg, mert nincs sok idő! Nem tudjuk, mikor jön a fagy, addig kell meggyökeresedni!

A negyedik üzenete az ígének, amikor azt mondják Sámuelnek: imádkozz értünk az Úrhoz! Ők még nem tudnak imádkozni, de már tudják, hogy valaki imádkozhat értük. Lehet, hogy én még nem tudok imádkozni, de a hit azt jelenti, hogy tudom, valaki imádkozik értem. Ez a valaki pedig hit szempontjából más nem, csak Jézus Krisztus, aki azt mondta Péternek: „De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited.” Vagy aki a János evangéliuma 17. fejezetében így könyörög: „én ő érettük könyörgök, akik az ő beszédükre hisznek benned.” Vagy a János apostol 1. levelének 2. fejezetébe kapaszkodik, hogy „van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus”. Valaki képviselheti az ügyünket.

Sámuel nem azzal kezdi, hogy imádkozik, hanem „vett azért Sámuel egy szopós bárányt, és megáldozá azt egészen égőáldozatul az Úrnak. És fohász-kododék...” Valakik próbáltak engem meggyőzni arról néhány évvel ezelőtt, hogy mindenki tud imádkozni, mindenki imádkozhat. Azt válaszolom az ige alapján, hogy Sámuel először bemutatta az égőáldozatot, levágott egy szopós bárányt. Tehát, nem úgy van, testvéreim, hogy bárki imádkozhat: mindegy, hogy milyen a szíve; mindegy, hogy ki ő; mindegy, hogy hitben hol van; mindegy, hogy hogyan gondolkodik az Úrról! Sámuel levágott egy szopós bárányt, mert ezzel fejezte ki: még mielőtt imádkoznék, még mielőtt az Úr elé járulnék, magam előtt kell tolni az áldozatot, akire nézve Isten megengeszteltetik és meghallgat engem.

Testvéreim, láthatjuk mindannyian, hogy az imádkozhat, – bocsánat a kifejezésért – aki, amikor imádkozik, maga előtt tolja Jézus Krisztust, az Isten Bárányát. Sámuel nem állt le imádkozni, pedig imádkozhatott volna, hanem először feláldozta a bárányt. Azt mondta, hogy Isten elé nem lehet csak úgy odaállni! De ha veszem a szopós bárányt, és megáldozom, akkor igen. Vért kell ontani ahhoz! Nem véletlen, hogy az egész Szentíráson végigvonul ez! Nem csak a mózesi törvényekben van megírva, a Mózes 3. könyvében. Nemcsak a Sámuel 1. könyvének a 7. fejezetében, hanem meg van írva az Ézsaiás könyvének az 53. fejezetében is. Meg van írva az evangéliumban, amikor Keresztelő János úgy néz Jézusra, hogy „Íme, az Isten Báránya”. A Jelenések könyvében, amikor azt zengik az üdvözültek, hogy „méltó a megöletett Bárány!” Nem úgy dicsérik, mint Júda oroszlánját, hanem mint megöletett Bárányt. Ő érte, ő általa van minden, azért, mert ő kiengesztelte az Atyát. Milyen boldogan mondja az apostol, hogy „a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk”!

Erről beszél Isten igéje, hogy nem lehet az Úr elé járulni másképp, csak védelem alatt. Csak úgy, hogy valakit viszek magam előtt, aki az Isten haragját megoltja, aki az ő bűn miatti ítéletét elveszi, és akiért engem meghallgat és elfogad. Valljuk meg őszintén, hogy ez az imádság! Isten meghallgathatja azt is, mikor valaki felkiált műtét előtt, hogy „Istenem, most segíts meg!” Lehet, hogy komolyan gondolja, de az imádság, amit a Biblia annak nevez, az az, amikor Jézus Krisztus áldozatára nézve azt mondom: Atyám, hallgass meg a te Fiadért, aki bűneimért eleget tett; aki engem kimentett a kárhozatból; és aki megmentett a te ítéleted következményeitől is, az örök haláltól, aki új életet adott nekem, és akinek én örök hálával tartozom!

Ezzel fejeződik be ez a történet: „Mindeddig megsegített minket az Úr!” Amikor a nép ezt átéli, akkor hálával áldozik már Istennek. Olyan jó, hogy ma úrvacsorai közösségben lehetünk, amikor a szemünk elé állítja a mi Urunk ismét, hogy Krisztus megáldoztatott érettünk, és te monddad hívó szívvvel, velem együtt: „Bárány, légy áldva, ki elvérezél, S értem mindent elvégezél!”

Ámen.

KRISZTUS MEGÁLDOZTATOTT ÉRTÜNK

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy mi is úgy lehetünk előtted, mint néped, akiket ösz-szegyűjtöttél magadnak igéd és Szentlelked által az igaz hit egységében, akiket Jézus Krisztus vezetése alatt és Jézus Krisztusért hordozol, mert az ő halálának, feltámadásának ereje újból és újból átjárja a mi életünket. Köszönjük, hogy Jézus Krisztus halálának nemcsak hatása, engesztelése volt feléd, hanem ereje is volt ránk nézve, aki miatt az apostol is boldogan mondhatta: vele együtt meg-feszítettem, élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Ezért légy a kö-zéppontban, Urunk, mint megfeszített, feltámadott Úr!

Hallgass meg a mi imádságunkban!

Ámen.

468. ének

Shrubsole W., 1760–1806.

Zengd Jé-zus ne-vét, zengd vi-lág, őt angyalok,
áld-já-tok! Fel-é-ke-sít-ve hom-lo-kát, Ki-
rály-lyá Jé-zust, Jé-zust ko-ro-náz-zá-tok!

2. Ti vértanúi Istennek, Kik mennyben szolgál-játok A Bárányt, ki megöletett: Királyné Jézust...

3. Ti választottak, szent hívek, Mind akit ő meg-váltott, Szent irgalmát dicsérjétek: Királyné Jézust...

4. Ti bűnösök, mert ő hordott Ti értetek kint s átkot, És szent vérével áldozott: Királyné Jézust...

5. Ti népek, törzsek, kik bárhol Az ő szavát hall-játok: Nagy jóvoltáért hálából Királyné Jézust...

6. Mily boldogság lesz majd, ha fenn A Jézus előtt állok És mindörökké zenghetem: Királyné Jézust, Jé-zust koronázzátok!

Perronet Edward, 1726–1792.